

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: V. K.,** zastoupen Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou, se sídlem Brno, Nové sady 27, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2004, č. j. 56 Az 135/2003 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Magdy Havlové, se sídlem Brno, Nové sady 27, za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou 2150 Kč; odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 1324/LE - PA03 - PA03 - 2003 ze dne 4. 12. 2003 byla žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel vstoupil na území České republiky dne 8. 10. 2001 a od té doby zde nepřetržitě pobýval, měl možnost se zde svobodně pohybovat, ale o azyl požádal, až když byl po kontrole orgány cizinecké policie umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dne 22. 11. 2003 mu bylo uloženo správní vyhoštění z území

České republiky s dobou platnosti na dva roky. Žalovaný tak dospěl k závěru, že stěžovatel dne 26. 11. 2003 požádal o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určující povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a dále porušení § 12 zákona o azylu a nesprávnou aplikaci § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V dalším pouze odkázal na obsah správního spisu a na výzvu soudu žalobu doplnil podáním, kde pouze zopakoval důvody, které jej vedly k opuštění Ukrajiny.

Rozsudkem krajského soudu označeným v záhlaví byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že stěžovatelovy žalobní námitky byly pouze obecné. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 7. 7. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 14. 7. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň požaduje veřejné projednání věci a ustanovení tlumočníka do ukrajinského jazyka. Dále uvádí, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, které tudíž nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel dále konstatuje, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. V kasační stížnosti dále poukazuje na Příručku postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků Vysokého komisaře pro uprchlíky, podle níž i skutečnost, že někdo nebyl podroben pronásledování může v kombinaci s obecným ovzduším nejistoty v zemi původu vést k závěru, že byl žadatel v zemi původu pronásledován. Rovněž konstatuje, že obavy z pronásledování podle uvedené Příručky nemusejí být důsledkem osobních zkušeností, ale mohou vycházet ze zkušeností osob stejné rasové nebo společenské skupiny. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Prostřednictvím ustanovené advokátky stěžovatel kasační stížnost doplnil v tom smyslu, že uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně odkazuje na správní spis. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

K žádosti stěžovatele, kterou se domáhá, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje

Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený správní i soudní spis obsahuje dostatek podkladů pro rozhodnutí, aniž by bylo potřebné nařizovat ústní jednání.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námitky stěžovatele ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Podle § 16 odst. 1 písm. k) se žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže cizinec podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Ze stěžovatelových výpovědí i obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že podmínky uvedené v citovaném ustanovení zákona o azylu byly zcela splněny a nebylo tudíž nezbytné provádět další dokazování. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

K dalším námitkám stěžovatele pak zdejší soud uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Jelikož ani sám stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil aplikaci § 16 odst. 1 písm. k) na jeho případ, nelze žalovanému vytýkat, že se podrobně nezabýval případnou existencí důvodu pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona, neboť

by to bylo nadbytečné. Stěžovatelem uváděná kriteria Příručky Vysokého komisaře pro uprchlíky jsou proto na jeho případ neaplikovatelná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právní zástupkyni stěžovatele, která mu byla ustanovena k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2004, č. j. 56 Az 135/2003 - 51, byla stanovena za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu